Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 8. februára 2017 [1]

Vec C-610/15

Stichting Brein
proti
Ziggo BV,
XS4ALL Internet BV

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd, Holandsko)]

„Autorské právo a s ním súvisiace práva — Smernica 2001/29/ES — Článok 3 ods. 1 — Verejný prenos — Pojem — Internetová stránka so systémom indexovania umožňujúca zdieľať chránené diela bez súhlasu nositeľov práv — Článok 8 ods. 3 — Využívanie služieb sprostredkovateľa treťou osobou na porušovanie autorského práva — Súdny príkaz“

Úvod

1. „… the file being shared in the swarm is the treasure, the BitTorrent client is the ship, the torrent file is the treasure map, The Pirate Bay provides treasures maps free of charge and the tracker is the wise old man that needs to be consulted to understand the treasure map“ [2].

2. Touto analógiou hodnou ochrany autorským právom vysvetľoval austrálsky sudca Justice Cowdroy fungovanie zdieľania súborov pri porušovaní autorských práv za pomoci protokolu *bittorrent*. [3] Súdny dvor má v prejednávanej veci definovať právne základy a rozsah prípadnej zodpovednosti za tieto porušenia, ktorých sa dopustili „poskytovatelia máp“, to znamená také internetové stránky ako The Pirate Bay (ďalej len „TPB“). TPB je vlastne jednou z internetových stránok umožňujúcou zdieľanie súborov obsahujúcich najväčšie a najznámejšie hudobné a kinematografické diela. Toto zdieľanie sa uskutočňuje zadarmo a v prípade veľkej väčšiny týchto diel pri porušení autorských práv.

3. Európska komisia, s ktorej názorom, zdá sa, súhlasí aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, tvrdí, že zodpovednosť internetových stránok tohto typu je otázkou uplatnenia autorského práva, ktorú nemožno vyriešiť na úrovni práva Únie, ale v rámci vnútroštátnych právnych systémov členských štátov. Takýto prístup by však urobil túto zodpovednosť, a v konečnom dôsledku aj rozsah práv prináležiacich ich nositeľom, závislou od veľmi rozdielnych riešení prijatých v rôznych

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — „Zdieľaný súbor predstavuje poklad, zákazník používajúci *bittorrent* predstavuje loď, súbor *torrent* je mapa označujúca, kde sa nachádza poklad, The Pirate Bay poskytuje tieto mapy zadarmo a tracker je múdry starec, s ktorým sa treba poradiť na účely pochopenia mapy.“ (voľný preklad).

3 — Rozsudok Federal Court of Australia zo 4. februára 2010, Roadshow Films Pty Ltd v. iiNet Limited (No. 3) [2010] FCA 24, bod 70. Túto časť citoval aj generálny advokát van Peursem pri Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd, Holandsko) vo veci samej.

vnútroštátnych právnych systémoch. To by narušilo cieľ relatívne obsiahlej právnej úpravy Únie v oblasti autorského práva, ktorým je práve harmonizácia rozsahu práv priznaných autorom a ostatným nositeľom práv v rámci jednotného trhu. To je dôvod, pre ktorý treba podľa môjho názoru hľadať odpoveď na otázky položené v prejednávanej veci skôr v práve Únie.

4. Hneď na úvod chcem tiež zdôrazniť, že problematika prejednávanej veci sa podľa môjho názoru podstatným spôsobom líši od problematiky dvoch nedávnych vecí týkajúcich sa práva verejného prenosu diel na internete, a síce vecí, v ktorých boli vydané rozsudky Svensson a i.[4] a GS Media[5]. Tieto veci sa totiž týkali sekundárneho prenosu diel už prístupných na internete osobou, ktorá bola sama tvorcom online obsahu, zatiaľ čo prejednávaná vec sa týka prvotného prenosu uskutočneného v rámci siete so vzájomnou výmenou medzi užívateľmi (*peer-to-peer*). Nemyslím si teda, že odôvodnenie, ktoré prijal Súdny dvor v týchto veciach, môže byť priamo uplatnené na vec samu.

Právny rámec

5. Podľa článku 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“), s názvom „Mere conduit („Púhy kanál“)“[6]:

„1. Ak poskytovaná služba informačnej spoločnosti pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete alebo z poskytnutia prístupu do komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za prenášané informácie…

…

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť, aby súd alebo správny orgán požiadal poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.“

6. Podľa článku 14 tejto smernice s názvom „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači“:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služieb nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, pod podmienkou, že:

a) poskytovateľ nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie; alebo

b) poskytovateľ, po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám.

…

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

4 — Rozsudok z 13. februára 2014 (C-466/12, EU:C:2014:76).

5 — Rozsudok z 8. septembra 2016 (C-160/15, EU:C:2016:644).

6 — Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399.

7. Článok 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti[7], s názvom „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

8. Článok 8 tejto smernice s názvom „Sankcie a opravné prostriedky“ vo svojom odseku 3 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

9. Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva[8] s názvom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojom odseku 2 stanovuje:

„Touto smernicou nie sú dotknuté konkrétne ustanovenia o uplatňovaní práv a o výnimkách obsiahnutých v právnych predpisoch Spoločenstva týkajúcich sa autorského práva a práv príbuzných autorskému právu, najmä… v smernici 2001/29/ES, najmä v jej… článku 8.“

10. Podľa článku 11 tejto smernice s názvom „Súdne príkazy“:

„… Členské štáty tiež zabezpečia, aby vlastníci práv mali možnosť navrhnúť vydanie súdneho príkazu proti sprostredkovateľom, ktorých služby využíva tretia strana na porušovanie práva duševného vlastníctva; tým nie je dotknutý článok 8 ods. 3 smernice 2001/29/ES.“

III – Skutkový stav, konanie a prejudiciálne otázky

11. Žalobkyňa vo veci samej, Stichting Brein, je nadáciou založenou podľa holandského práva, ktorej hlavným cieľom je boj proti neoprávnenému používaniu predmetov chránených autorským právom a s ním súvisiacimi právami, ako aj ochrana záujmov nositeľov týchto práv v tejto oblasti.

12. Žalované vo veci samej, Ziggo BV a XS4ALL Internet BV (ďalej len „XS4ALL“), sú spoločnosťami založenými podľa holandského práva, ktorých činnosť pozostáva najmä z poskytovania prístupu na internet spotrebiteľom. Podľa informácií, ktoré uviedla Stichting Brein v písomných pripomienkach, sú to dvaja najväčší poskytovatelia prístupu na internet na holandskom trhu.

13. Stichting Brein navrhuje, aby sa na základe ustanovení holandského práva preberajúcich článok 8 ods. 3 smernice 2001/29[9] spoločnostiam Ziggo a XS4ALL nariadilo zablokovanie prístupu užívateľov ich služieb na internetové adresy stránky TPB, nástroja zdieľania súborov *peer-to-peer*. Tento návrh sa zakladá na skutočnosti, že prostredníctvom tejto zdieľacej stránky sa užívatelia služieb poskytovaných žalovanými vo veci samej dopúšťajú rozsiahleho porušovania autorského práva tým, že si vymieňajú súbory obsahujúce predmety ochrany (predovšetkým hudobné a kinematografické diela) bez súhlasu nositeľov týchto práv.

7 — Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

8 — Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32.

9 — A síce článok 26d Auteurswet (holandský zákon o autorskom práve) a článok 15 Wet op de naburige rechten (zákon o právach súvisiacich s autorským právom).

14. Tento návrh, ktorému bolo na prvom stupni vyhovené, bol v odvolacom konaní zamietnutý v podstate z dôvodu po prvé, že sú to užívatelia služieb žalovaných vo veci samej, a nie TPB, kto sa dopustil porušení autorských práv, a po druhé, že žiadané zablokovanie nie je primerané sledovanému cieľu, to znamená účinnej ochrane autorských práv. Stichting Brein podala proti tomuto poslednému rozhodnutiu kasačný opravný prostriedok na vnútroštátny súd.

15. Za týchto okolností Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd, Holandsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Ide o verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 prevádzkovateľom internetovej stránky v prípade, ak táto internetová stránka neobsahuje nijaké chránené diela, ale existuje systém…, prostredníctvom ktorého sa indexujú a kategorizujú metainformácie o chránených dielach, ktoré sa nachádzajú v zariadeniach užívateľov, aby následne užívatelia na základe týchto informácií dokázali nájsť, ako aj uložiť do počítača a sťahovať chránené diela?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

Možno na základe článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 a článku 11 smernice 2004/48 vydať súdny príkaz proti sprostredkovateľovi alebo prostredníkovi v zmysle týchto ustanovení, ktorí spôsobom uvedeným v prvej otázke tretím osobám uľahčujú protiprávne konanie?“

16. Vnútroštátne rozhodnutie bolo doručené Súdnemu dvoru 18. novembra 2015. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, vlády Španielska, Talianska, Portugalska a Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia. Účastníci konania vo veci samej, španielska a francúzska vláda, ako aj Komisia boli zastúpení na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 27. októbra 2016.

Analýza

17. Vnútroštátny súd kladie týmito dvoma prejudiciálnymi otázkami v prejednávanej veci v podstate otázku o zodpovednosti prevádzkovateľov stránok so systémom indexovania na sieťach *peer-to-peer* z dôvodu porušení autorských práv, spôsobených pri používaní týchto sietí. Možno sa domnievať, že sa týchto porušení dopúšťajú samotní prevádzkovatelia, čo by viedlo k vzniku ich okamžitej zodpovednosti (prvá otázka)? Alebo, aj keď nie sú priamo zodpovední, môže byť nariadené zablokovanie prístupu k ich internetovým stránkam, čo vyžaduje, ako vysvetlím ďalej, formu nepriamej zodpovednosti (druhá otázka)?

18. Svoju analýzu začnem stručným prehľadom spôsobu fungovania sietí *peer-to-peer* a ich úlohy pri porušovaní autorských práv.

Úvodné poznámky – siete peer-to-peer

19. Aj keď bol internet vytvorený ako sieť nezávisle fungujúcich počítačových zariadení, najznámejší pojem internetu, *World Wide Web*, funguje podľa odlišného modelu, a síce centralizovanej štruktúry nazvanej „server-klient“. V tomto modeli je obsah (zvyčajne internetová stránka) uložený na server a užívatelia si ho môžu prezrieť prostredníctvom svojich počítačov, nazývaných „klienti“ a ich softvéru (prehliadač Internet). Je pochopiteľné, že táto štruktúra *World Wide Web*-u relatívne uľahčuje kontrolu zákonnosti obsahov a boj proti nezákonným obsahom: stačí zabaviť server alebo dosiahnuť, že jeho prevádzkovateľ inkriminovaný obsah odstráni. Je tiež vhodné uviesť, že právna úprava týkajúca sa služieb informačnej spoločnosti, teda predovšetkým internetu, je osobitne prispôsobená tomuto modelu fungovania najmä odmietnutím zodpovednosti sprostredkovateľov, pokiaľ ide o obsah, ale ukladajúc im určité povinnosti spolupráce v boji proti nezákonnému obsahu.

20. Siete *peer-to-peer* sú organizované podľa iného princípu. V tomto modeli je počítač každého užívateľa, to znamená každý člen (*peer*), nielen klientom, ktorý prijíma informácie, ale tiež serverom, ktorý ich ukladá a dáva k dispozícii ostatným členom. Sieť je teda decentralizovaná (nie sú tu centrálne servery) a má „premenlivú hodnotu“, keďže iba pripojené peer-servery tvoria v určitom okamihu sieť (na rozdiel od „tradičnej“ siete, v ktorej sú servery zvyčajne pripojené stále a kde sa iba užívatelia dočasne pripájajú alebo odpájajú). Táto konfigurácia siete má viaceré výhody, najmä pokiaľ ide o optimalizáciu využitia kapacity ukladania a prenosu dát. Táto sieť je tiež vďaka svojej decentralizovanej štruktúre odolnejšia voči útokom, ako aj voči zásahom orgánov presadzovania práva alebo nositeľov autorských práv. Zložité je najmä zrušiť obsah nachádzajúci sa na sieti *peer-to-peer*, keďže sa nachádza v rôznych serveroch patriacich rôznym fyzickým osobám v rôznych krajinách.

21. Sieť *peer-to-peer* môže mať rôzne využitie, ako napríklad na posielanie správ cez internet, telefonovanie, poskytovanie softvérov, dokonca vojenské uplatnenie. Najrozšírenejším užívaním je však zdieľanie súborov.

22. Ide iba o súbory obsahujúce nezákonné údaje, ako sú diela zdieľané pri porušovaní autorských práv? Nie. Na sieťach *peer-to-peer* môžu byť zdieľané súbory rôznej povahy, najmä súbory obsahujúce údaje, ktoré netvoria predmet ochrany autorského práva, diela sprístupňované so súhlasom nositeľov práv alebo samotnými autormi, diela, ktorých ochrana (v každom prípade pokiaľ ide o vecné práva) už skončila alebo diela s otvorenou licenciou.

23. Podľa údajov, ktoré uviedla Stichting Brein a ktoré, ak tomu správne rozumiem, neboli v konaní vo veci samej spochybnené, však 90 až 95 % súborov zdieľaných na sieti TPB obsahuje chránené diela, ktoré sú sprístupňované bez súhlasu nositeľov práv. Zdá sa, že toto číslo platí pre väčšinu populárnych sietí *peer-to-peer*. Dôvodom je, že zákonné údaje majú svoje vlastné distribučné kanály, či už profesionálne alebo amatérske (klasické internetové stránky, predaj cez internet, sociálne siete, atď.). Siete *peer-to-peer* sú naopak veľmi často používané na zdieľanie údajov, ktoré by inak neboli verejnosti poskytnuté zadarmo. Správcovia týchto sietí často ani neskrývajú tento cieľ a niektoré z týchto sietí boli vytvorené s preukázaným cieľom obísť autorské práva, považujúc ich za zneužívajúce. [10] Z tohto dôvodu boli siete *peer-to-peer* už od svojho vzniku predmetom boja proti pirátstvu, vedeného najmä v Spojených štátoch, kde sa tieto siete stali veľmi rýchlo populárnymi. Služba Napster je prvou veľkou sieťou *peer-to-peer*, ktorá bola zrušená pre porušovanie autorských práv. [11]

24. Po Napster sa objavili nové generácie sietí *peer-to-peer*. V súčasnosti sú najpopulárnejšími, aspoň pokiaľ ide o európsky trh, siete založené na protokole *bittorrent*. Táto technológia umožňuje stiahnuť ten istý súbor, rozdelený na malé časti, z viacerých peer-počítačov za pomoci softvéru voľne dostupného na internete (tzv. „bittorent-klient“). Prostredníctvom tohto rozdelenia stiahnutého súboru nie sú peer-počítače, ktoré súbor stiahli (takzvaní „*seeders*“), ktoré slúžia ako server, ako aj ich pripojenie na internet, saturované, čo umožňuje rýchle sťahovanie relatívne objemných súborov. Vzhľadom na to, že počet peerov, ktorí majú a zdieľajú rovnaký súbor, je rozhodujúci pre rýchlosť sťahovania, v technológii *bittorrent* je každá časť sťahovaného súboru zároveň ponúkaná na stiahnutie ostatným peerom hľadajúcim rovnaký súbor („*leechers*“). Inými slovami, každý počítač-klient, ktorý stiahne súbor, sa automaticky stáva serverom, ktorý ho dá k dispozícii ostatným peerom.

10 — Napríklad TPB bola založená členmi Piratbyrån, švédskej organizácie proti autorským právam.

11 — Rozsudok United States Court of Appeals for the Ninth Circuit z 12. februára 2001, A&M Records, Inc. v. Napster, Inc. (239 F. 3d 1004).

25. Nebudem sa podrobnejšie zaoberať technickým fungovaním sietí *peer-to-peer*, ktorých podrobný opis je možné ľahko nájsť.[12] Ako vo všetkých veciach týkajúcich sa informatických technológií totiž technický rozvoj ľahko predbehne legislatívne postupy alebo súdne konania, s rizikom, že právne riešenia založené na danom technologickom *status quo* sa ešte pred ich prijatím stanú obsoletnými.[13] To, čo treba podľa môjho názoru zistiť na účely rozhodnutia takej veci, akou je vec sama, je právny základ určitých činností, ktorý je nezávislý od technických spôsobov výkonu týchto činností. Z tohto hľadiska je dôležitá úloha, ktorú zohrávajú také stránky ako TPB, pri zdieľaní súborov v sieťach *peer-to-peer*.

26. Táto úloha je totiž rozhodujúca. Používanie každej siete *peer-to-peer* sa zakladá na možnosti nájsť užívateľov-peers, ktorí sú k dispozícii na zdieľanie želaného súboru. Tieto informácie, či už majú technicky formu *torrentových* súborov, „magnetických linkov" alebo inú, sa nachádzajú na takých stránkach ako je TPB. Tieto stránky ponúkajú nielen vyhľadávač, ale často, ako v prípade TPB, zoznam diel obsiahnutých v týchto súboroch, zoradených do rôznych kategórií, napríklad „100 najlepších" alebo „najnovšie". Nie je teda ani potrebné hľadať konkrétne dielo, stačí si len vybrať spomedzi tých, ktoré sú ponúkané, tak ako v zozname v knižnici (alebo, správnejšie povedané, audio či videotéky, pretože ide predovšetkým o hudobné a kinematografické diela). Tieto stránky často uvádzajú aj doplňujúce informácie, najmä tie, ktoré sa týkajú odhadu doby sťahovania, ako aj počtu aktívnych „*seeders*" a „*leechers*" pre konkrétny súbor.

27. Hoci je teda teoreticky možné, ako to tvrdia žalované vo veci samej, nájsť súbory ponúkané na zdieľanie v sieti *peer-to-peer* bez toho, aby bolo nutné prejsť cez stránku takého typu, ako je TPB, v praxi vyhľadávanie v týchto súboroch zvyčajne dospeje k tejto stránke alebo k stránke zoskupujúcej údaje z viacerých sietí *peer-to-peer*. Úloha takých stránok ako TPB je teda prakticky nevyhnutná pre fungovanie týchto sietí, v každom prípade pre priemerného užívateľa internetu.

O prvej prejudiciálnej otázke

28. Vnútroštátny súd sa svojou prvou prejudiciálnou otázkou v podstate pýta, či skutočnosť, že prevádzkovateľ internetovej stránky umožňuje nájsť súbory obsahujúce diela chránené autorským právom, ktoré sú ponúkané na zdieľanie v sieti *peer-to-peer*, indexovaním metainformácií súvisiacich s týmito súbormi a poskytovaním vyhľadávača, predstavuje verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

29. Moju analýzu tejto otázky začnem stručným prehľadom právnych noriem a judikatúry, ktoré sa týkajú práva na verejný prenos.

Právo na verejný prenos

30. Pokiaľ ide o verejný prenos diel, ich autorom zvyčajne patrí výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať na jednej strane rozširovanie rozmnožení diel a na druhej strane ich prezentáciu verejnosti prítomnej na mieste prezentácie. Typickými príkladmi sú koncerty a divadelné predstavenia.

12 — Ako prvý možno uviesť odkaz na Wikipédiu, zdroj, ktorý je úplne relevantný v oblasti internetu (pojmy „*peer-to-peer*, „*bittorrent*", „*The Pirate Bay*"). Pozri tiež rozhodnutie austrálskeho súdu citované v poznámke pod čiarou 3, body 43 až 78, ako aj EDWARDS L.: *The Role and Responsibility of Internet Intermediaries in the Field of Copyright and Related Rights, dokument vypracovaný pre Svetovú organizáciu duševného vlastníctva, k dispozícii na internetovej stránke pod č. WIPO-ISOC/GE/11/REF/01/EDWARDS*.

13 — Od podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania v prejednávanej veci sa tak stránka TPB vybavila okrem možnosti sťahovania súborov možnosťou internetového vysielania (*streaming*) diel zdieľaných na sieti *peer-to-peer*, za pomoci nového softvéru. Tento spôsob bol prezentovaný na pojednávaní zástupcom nadácie Stichting Brein.

31. Vznik technologických prostriedkov prenosu, pričom prvým bol prenos zvuku prostredníctvom vysielania, vyvolal potrebu chrániť práva autorov v súvislosti s touto možnosťou využívania ich diel. Toto právo bolo po prvýkrát zavedené do medzinárodného práva v článku 11a Bernského dohovoru prijatého na účely ochrany literárnych a umeleckých diel (ďalej len „Bernský dohovor“)[14]. V súčasnosti článok 11a Bernského dohovoru, revidovaného v Paríži 24. júla 1971, v znení zmien a doplnení z 28. septembra 1979, stanovuje výlučné právo autorov udeliť súhlas na vysielanie svojich diel alebo na ich zverejňovanie akýmikoľvek inými prostriedkami slúžiacimi na bezdrôtové šírenie, ako aj na „sekundárne“ zverejňovanie vysielaného diela, ak toto zverejňovanie uskutočňuje iná organizácia než pôvodná.[15]

32. Táto právna úprava práva na verejný prenos bola vytvorená a osobitne prispôsobená „lineárnemu“ typu prenosu, s použitím terminológie smernice 2010/13/EÚ[16]. Pri tomto type prenosu je signál „tlačený“ k užívateľovi (odtiaľ anglický termín *push*), ktorý ho môže iba prijať (alebo nie) v okamihu, keď je vysielaný. Je teda relatívne jednoduché určiť, kedy došlo k prenosu, kto ho vykonal a komu je určený, to znamená verejnosť. Je to klasický model fungovania rozhlasového a televízneho vysielania.

33. S nástupom televíznych služieb na požiadanie (*video on demande*) a potom predovšetkým internetu sa objavil nový spôsob prenosu, v ktorom je obsah prenosu daný k dispozícii iba prípadným užívateľom, ktorí z neho môžu mať prospech v želanom čase a na želanom mieste. V tomto modeli dochádza k skutočnému prenosu signálu (*pull*) až v okamihu, keď sa užívateľ rozhodne prijať jeho obsah. Existovala pochybnosť o otázke, či tento postup zodpovedal pojmu „verejný prenos“ v zmysle Bernského dohovoru.[17]

34. Bernský dohovor bol doplnený, najmä s cieľom prispôsobiť jeho ustanovenia technickému pokroku, zmluvou Svetovej organizácie duševného vlastníctva o autorskom práve prijatou v Ženeve 20. decembra 1996 (ďalej len „TDA“)[18]. Bol tam výslovne zavedený pojem „sprístupňovanie verejnosti“. Článok 8 TDA totiž stanovuje výhradné práva autorov povoliť akýkoľvek verejný prenos ich diel, po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami, „vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, že verejnosť k nim môže mať prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom“. Toto ustanovenie sa teda neobmedzuje na rozhlasové alebo televízne vysielanie, ale zahŕňa každý technický spôsob prenosu. Neobmedzuje sa ani na lineárny prenos, ale rozširuje sa na sprístupňovanie obsahu v prípade neskoršieho prijatia. Práve tento posledný spôsob verejného prenosu je osobitne relevantný v prípade internetu, najmä na sieťach *peer-to-peer*.

35. Článok 8 TDA bol prebratý do práva Únie článkom 3 ods. 1 smernice 2001/29 ustanovením, ktorého výklad je žiadaný v rámci prejednávanej veci. Toto ustanovenie prebralo takmer zhodne znenie uvedené v TDA.

36. Smernica 2001/29 však neuvádza žiadnu definíciu pojmu „verejný prenos“, ani pojmu „sprístupňovanie verejnosti“. Súdny dvor sa preto musel podujať na vymedzenie tejto definície. Podľa judikatúry sú na konštatovanie verejného prenosu nevyhnutné dva prvky: samotný „prenos“ diela a prítomnosť verejnosti.[19]

14 — Berlínsky akt z roku 1908.

15 — Súčasná formulácia článku 11a Bernského dohovoru vyplýva z Bruselského aktu z 26. júna 1948.

16 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1). Ide o lineárny prenos v čase, to znamená taký, ktorý môže byť prijímaný iba v čase vysielania [pozri článok 1 ods. 1 písm. e) smernice 2010/13].

17 — Pozri najmä Von LEWINSKI S., WALTER M.: *European Copyright Law. A Commentary*. Oxford University Press 2010, s. 973 až 980.

18 — Zmluva bola schválená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, 2000, s. 6; Mim. vyd.11/033, s. 208).

19 — Pozri nedávny rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 32 a citovanú judikatúru).

37. Pokiaľ ide o prvý prvok, Súdny dvor zdôrazňuje nepopierateľnú úlohu používateľa uskutočňujúceho prenos a vedomú povahu jeho konania. Tento používateľ totiž uskutočňuje prenos, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu, a to najmä vtedy, ak by bez tohto zásahu títo zákazníci nemohli mať v zásade prístup k zverejnenému dielu. [20]

38. K tomu treba dodať, ako som už uviedol vyššie, že v prípade sprístupňovania diela verejnosti v čase zvolenom jeho adresátmi musí byť prenos posúdený pri zohľadnení osobitosti tohto spôsobu prenosu. Preto na rozdiel od prenosu uskutočneného z iniciatívy používateľa, ktorý uskutočňuje tento prenos, v prípade sprístupnenia sa skutočný prenos diela uskutoční len potenciálne a z iniciatívy adresátov. Možnosť nositeľa autorských práv zakázať tento prenos vzniká v samotnom okamihu sprístupnenia, nezávisle od skutočnosti, či a kedy došlo k skutočnému prenosu. [21]

39. Pokiaľ ide o druhý prvok týkajúci sa prítomnosti verejnosti, podľa judikatúry Súdneho dvora zahŕňa dve požiadavky. Podľa prvej musí byť prenos určený neurčitému, ale dosť významnému počtu potenciálnych adresátov. V prípade dostupnej stránky je toto kritérium zvyčajne splnené v podstate voči všetkým užívateľom internetu. [22]

40. Podľa druhej požiadavky verejnosť, ktorej je predmetný prenos určený, musí byť „novou verejnosťou“. Podľa názoru Súdneho dvora, pokiaľ ide o sprístupňovanie prostredníctvom internetu, prenos nie je uskutočnený voči novej verejnosti, pokiaľ sa týka diela, ktoré už bolo voľne sprístupnené verejnosti na inej internetovej stránke. V tejto situácii totiž prenos smeruje, prinajmenšom potenciálne, voči rovnakej verejnosti, ako je tá, ktorej bolo určené prvotné sprístupnenie, to znamená všetkým užívateľom internetu. [23]

41. Táto sloboda užívateľov internetu má však určité obmedzenie. Podľa Súdneho dvora sa totiž pri uplatnení kritéria novej verejnosti nemá brať do úvahy verejnosť, ktorá mala skutočne prístup k dielu, ale iba verejnosť, ktorá bola zohľadnená nositeľom autorských práv počas prvotného prenosu. Naopak, ak bolo dielo sprístupnené, ale bez súhlasu nositeľa autorských práv, nositeľ týchto práv nevzal do úvahy žiadnu verejnosť, teda každé nové sprístupnenie sa nevyhnutne týka novej verejnosti a musí byť preto považované za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. [24]

42. Nie je však potrebné analyzovať, či bol prenos určený novej verejnosti v prípade, ak prebieha pri použití špecifickej technológie, teda takej, ktorá je odlišná od technológie použitej pri prvotnom prenose. [25] V takom prípade ide teda vždy o verejný prenos v zmysle smernice 2001/29.

43. Tieto prvky treba teraz posúdiť v kontexte sietí *peer-to-peer*.

Verejný prenos v sieťach peer-to-peer

44. Podľa môjho názoru je nepopierateľné, že pokiaľ sú diela chránené autorským právom zdieľané na sieti *peer-to-peer*, dochádza ku sprístupneniu týchto diel verejnosti.

20 — Rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 35).

21 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, bod 19).

22 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, bod 22).

23 — Pozri rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, body 24 až 27).

24 — Rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43).

25 — Rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i. (C-607/11, EU:C:2013:147, bod 39).

45. Po prvé diela sú sprístupnené na počítačoch užívateľov siete takým spôsobom, že každý ďalší užívateľ si ich môže stiahnuť. Skutočnosť, že v systéme *bittorent* sú súbory obsahujúce diela rozdelené na časti a sťahované po častiach z rôznych počítačov, je technologická osobitosť, ktorá nie je podstatná. Predmetom ochrany autorského práva totiž nie je súbor, ale dielo. Nuž a tieto diela sú sprístupňované v celom svojom rozsahu a sú prevedené k užívateľom, ktorí si ich tiež stiahli v celom rozsahu, s výnimkou prípadu technickej poruchy.

46. Po druhé potenciálni užívatelia otvorenej siete *peer-to-peer*, akou je TPB, predstavujú bez akejkoľvek pochybnosti neurčitý a významný počet adresátov.

47. Napokon po tretie nezávisle na skutočnosti, že ide o špecifickú technológiu, je splnené aj kritérium novej verejnosti, aspoň pokiaľ ide o diela zdieľané bez súhlasu autorov. Ako som už totiž pripomenul v bode 41 týchto návrhov, kritérium novej verejnosti musí byť posúdené vo vzťahu k verejnosti, ktorú vzal do úvahy autor pri udelení svojho súhlasu. [26] Ak však autor diela nedal súhlas k tomu, aby bolo toto dielo zdieľané na sieti *peer-to-peer*, užívatelia tejto siete predstavujú podľa definície novú verejnosť. [27]

48. Ostáva určiť, ktoré osoby v sieti *peer-to-peer* sprístupnili diela, ktoré sú tam zdieľané: jej užívatelia, či prevádzkovateľ internetovej stránky so systémom indexovania, akou je TPB.

49. Užívatelia tým, že si na svojich počítačoch nainštalovali a spustili softvér určený na zdieľanie (*bittorrent-klient*), poskytnutním TPB *torrenty* umožňujúce nájsť súbory nachádzajúce sa v ich počítačoch a ponechaním týchto počítačov v chode na účely toho, aby mohli byť aktívni na sieti, vedome sprístupňujú diela, ktoré majú k dispozícii, ostatným užívateľom siete.

50. Tieto diela by však neboli prístupné a fungovanie siete by nebolo možné, alebo by bolo v každom prípade oveľa zložitejšie a ich využívanie menej efektívne, keby neexistovali také stránky ako TPB, ktoré umožňujú nájsť a získať prístup k dielam. Prevádzkovatelia týchto stránok teda vytvárajú systém, ktorý umožňuje užívateľom dostať sa k dielam sprístupneným ostatnými užívateľmi. Ich úloha môže byť preto považovaná za nevyhnutnú. [28]

51. Je pravda, že táto stránka sa obmedzuje na registráciu obsahov nachádzajúcich sa na sieti *peer-to-peer*, to znamená metainformácií týkajúcich sa diel, ktoré sú ponúkané na zdieľanie užívateľmi siete. Prevádzkovateľ stránky nemá teda v zásade žiaden vplyv na objavenie sa určitého diela na tejto sieti. Je iba sprostredkovateľom, ktorý umožňuje užívateľom zdieľať obsahy v *peer-to-peer*. Rozhodujúca úloha vo verejnom prenose určitého diela mu teda nemôže byť priznaná, pokiaľ nevie, že toto dielo bolo sprístupnené protiprávne, alebo ak po upozornení na toto protiprávne konanie koná lojálne, aby ho napravil. Od okamihu, keď má tento prevádzkovateľ vedomosť o skutočnosti, že k sprístupneniu došlo pri porušení autorských práv a nekoná takým spôsobom, aby znemožnil prístup k predmetnému dielu, jeho správanie možno považovať za správanie, ktorého cieľom je výslovne umožniť pokračovanie v protiprávnom sprístupňovaní tohto diela, a teda za vedomé.

52. Musím spresniť, že táto vedomosť prevádzkovateľa stránky musí byť skutočná. Je to tak najmä v situácii, keď bol tento prevádzkovateľ výslovne upozornený nositeľom práv o nezákonnom charaktere informácií nachádzajúcich sa na stránke. [29] Nebolo by teda primerané uplatniť na túto stránku obdobnú domnienku o vedomosti, ako konštatoval Súdny dvor v rozsudku GS Media,

26 — Pozri najmä rozsudky z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, bod 24), a z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, body 37 a 42).

27 — Čo tiež implicitne vyplýva z bodu 43 rozsudku z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644).

28 — V súvislosti s tým pozri tiež body 26 a 27 týchto návrhov.

29 — Podľa informácií uvedených v spise to je prípad internetovej stránky TPB vo veci samej.

týkajúcu sa osôb, ktoré vložili hypertextový odkaz na účely dosiahnutia zisku.[30] Táto domnienka by totiž mohla viesť k tomu, že prevádzkovateľom stránok so systémom indexovania na sieťach *peer-to-peer*, ktoré zvyčajne fungujú s cieľom dosiahnuť zisk, by bola uložená všeobecná povinnosť dohľadu nad indexovaným obsahom.

53. Konanie týchto prevádzkovateľov teda spĺňa kritériá týkajúce sa jeho nevyhnutného a vedomého charakteru, uvedené v judikatúre Súdneho dvora.[31] Podľa môjho názoru preto treba usúdiť, že aj títo prevádzkovatelia, súčasne a spoločne s užívateľmi siete, sprístupnili verejnosti diela, ktoré sú zdieľané v rámci siete bez súhlasu nositeľov autorských práv, pokiaľ sú si vedomí tejto protiprávnosti a nekonajú tak, aby znemožnili prístup k týmto dielam.

54. Na prvú prejudiciálnu otázku treba preto odpovedať tak, že skutočnosť, že prevádzkovateľ internetovej stránky umožnil nájsť súbory, prostredníctvom ich indexovania a poskytnutím vyhľadávača, ktoré obsahujú diela chránené autorským právom ponúkané na zdieľanie na sieti *peer-to-peer*, predstavuje verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, pokiaľ tento prevádzkovateľ vedel o skutočnosti, že niektoré dielo je na sieti sprístupnené bez súhlasu nositeľov autorských práv, a nekoná tak, aby znemožnil prístup k tomuto dielu.

O druhej prejudiciálnej otázke

Úvodné poznámky

55. Vnútroštátny súd položil druhú prejudiciálnu otázku za predpokladu zápornej odpovede Súdneho dvora na prvú otázku, na ktorú navrhujem dať kladnú odpoveď. Pokiaľ však Súdny dvor nesúhlasí s mojou vyššie uvedenou analýzou, analýza druhej prejudiciálnej otázky bude nevyhnutná. Ponúknem preto odpoveď aj na túto druhú otázku.

56. Druhá prejudiciálna otázka uvádza tak článok 8 ods. 3 smernice 2001/29, ako aj článok 11 smernice 2004/48. Podľa článku 2 ods. 2 smernice 2004/48, ako aj, priamejšie, podľa poslednej vety článku 11 tejto smernice sa jej ustanovenia uplatnia bez toho, aby tým boli dotknuté ustanovenia smernice 2001/29, osobitne jej článok 8. Podľa môjho názoru z toho vyplýva, že pokiaľ ide o oblasti, na ktoré sa vzťahuje článok 8 smernice 2001/29, má toto ustanovenie prednosť pred článkom 11 smernice 2004/48. Vyplýva z toho, že iba článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 je relevantný na účely odpovede na druhú prejudiciálnu otázku. V každom prípade majú tieto dve ustanovenia podobné znenie.

57. Vnútroštátny súd sa touto druhou otázkou v podstate pýta, či sa článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 má vykladať v tom zmysle, že umožňuje vydať súdny príkaz voči sprostredkovateľovi prístupu na internet, aby jeho užívateľom zablokoval prístup na internetovú stránku so systémom indexovania na sieti *peer-to-peer*, prostredníctvom ktorej došlo k porušovaniu autorských práv, aj keď samotný prevádzkovateľ tejto stránky neprenáša verejnosti diela, ktoré sú sprístupnené na danej sieti.

Uplatniteľnosť opatrení podľa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 na také stránky, akou je TPB

58. Na pripomenutie, podľa článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 musia mať nositelia autorských práv možnosť požiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľovi, ktorého služby využívajú tretie strany na porušovanie ich autorských práv.

30 — Rozsudok z 8. septembra 2016 (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 51).

31 — Rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 35 a citovaná judikatúra).

59. V konaní vo veci samej je nesporné, že žalované, ako poskytovateľky prístupu na internet, majú postavenie sprostredkovateľov v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

60. Podľa môjho názoru je tiež jasné, že služby týchto sprostredkovateľov sú využívané tretími stranami na porušovanie autorských práv. Bolo totiž konštatované, že niektorí užívatelia týchto služieb používajú sieť *peer-to-peer*, aby na nej zdieľali diela bez súhlasu nositeľov autorských práv. Toto zdieľanie predstavuje sprístupňovanie diela verejnosti bez súhlasu nositeľa autorských práv a z toho dôvodu porušenie týchto práv.

61. Osobitosť veci samej spočíva v tom, že navrhované opatrenie, a síce zablokovanie prístupu na stránku TPB, ovplyvní nielen užívateľov, ktorí porušujú autorské práva, ale aj stránku TPB, ktorá nebude môcť ponúkať svoje služby užívateľom pripojeným na internet prostredníctvom žalovaných vo veci samej.

62. Je síce pravda, že možnosť tohto opatrenia bola Súdnym dvorom priznaná v jeho rozsudku UPC Telekabel Wien [32]. V tej veci však išlo o zablokovanie prístupu na internetovú stránku, ktorej samotný prevádzkovateľ bol považovaný za pôvodcu porušenia autorského práva. Diela, ktoré boli protiprávne sprístupnené verejnosti, sa totiž nachádzali na predmetnej internetovej stránke a užívatelia ich sťahovali z tejto stránky. Súdny dvor za týchto podmienok mohol rozhodnúť, že prevádzkovateľ tejto stránky využíval na účely porušovania autorských práv služby poskytovateľa prístupu na internet osôb, ktoré si prezerali stránku.

63. V prejednávanej veci je situácia úplne odlišná, pretože hoci je preukázané, že samotná TPB nevykonáva verejné prenosy diel bez súhlasu nositeľov autorských práv, nemožno ani dospieť k záveru, že využíva služby poskytovateľov prístupu na internet užívateľov siete *peer-to-peer*, na účely porušovania autorských práv.

64. Hypotéza uvedená v článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 predpokladá existenciu väzby medzi predmetom súdneho zákazu a porušením autorských práv. Opatrenie pozostávajúce v zablokovaní určitej internetovej stránky znamená, že bola konštatovaná zodpovednosť prevádzkovateľa tejto stránky za porušenie autorských práv za pomoci služieb sprostredkovateľa, ktorému je súdny zákaz adresovaný. Pri splnení tejto podmienky má prevádzkovateľ postavenie tretej strany porušujúcej autorské práva v zmysle článku 8 ods. 3 smernice 2001/29.

65. Pokiaľ samotný prevádzkovateľ neuskutočňuje akt, ktorý môže vykonať výlučne autor (napríklad verejný prenos), toto porušenie môže byť iba nepriame. Vzhľadom na skutočnosť, že zodpovednosť za tento druh porušenia nie je zosúladená na úrovni práva Únie, musí byť výslovne upravená vnútroštátnym právom. Prináleží vnútroštátnym súdom overiť, či takáto zodpovednosť existuje v ich vnútroštátnom práve.

66. Ak túto zodpovednosť možno konštatovať vo vzťahu k prevádzkovateľovi stránky so systémom indexovania na sieti *peer-to-peer*, na ktorej sú chránené diela zdieľané bez súhlasu nositeľov autorských práv, treba usúdiť, že tento prevádzkovateľ využíva služby poskytovateľov prístupu na internet, ktorých klienti zdieľajú súbory na tejto sieti, obdobne ako osoba, ktorá sama priamo porušuje autorské práva.

32 — Rozsudok z 2. marca 2014 (C-314/12, EU:C:2014:192).

67. Toto konštatovanie nie je spochybnené skutočnosťou, že taká stránka ako TPB by mohla patriť do kategórie poskytovateľov hostingových služieb, ktorých zodpovednosť za uložené informácie je v zásade vylúčená podľa článku 14 ods. 1 smernice 2000/31. Táto imunita je totiž podmienená. Je priznaná iba vtedy, ak poskytovateľ nevedel o nezákonnom charaktere uložených informácií alebo činnosti vykonávanej prostredníctvom týchto informácií a pod podmienkou, že po zistení tejto nezákonnosti koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k týmto informáciám.

68. Pokiaľ poskytovateľ – sprostredkovateľ – nespĺňa tieto podmienky, to znamená ak vedel o nezákonnosti uložených informácií, ale ich neodstránil alebo neznemožnil prístup k nim, môže byť nepriamo zodpovedný za tieto informácie.

69. To je najmä prípad prevádzkovateľa internetovej stránky so systémom indexovania na sieti *peer-to-peer*, ktorý vedel alebo bol upozornený na to, že *torrentové* súbory poskytované užívateľmi siete umožňovali zdieľať diela, ktoré boli sprístupnené na tejto sieti bez súhlasu nositeľov autorských práv a nekonal s cieľom stiahnutia týchto súborov. V konaní vo veci samej je nesporné, že to je prípad TPB. Článok 14 smernice 2000/31 teda nebráni vzniku jeho zodpovednosti za porušovania autorských práv, ktoré vyplývajú z tohto sprístupnenia.

70. Treba sa ešte zaoberať otázkou súladu tohto opatrenia so základnými právami.

Súlad zablokovania prístupu na internetovú stránku so základnými právami

71. Opatrenia prijaté na základe článku 8 ods. 3 smernice 2001/29 musia byť v súlade s uplatniteľnými základnými právami. [33] Otázka tohto súladu opatrenia nariaďujúceho zablokovanie možnosti prehliadať si internetovú stránku voči užívateľom služieb poskytovateľa prístupu na internet uznaného zodpovedným za porušenie autorských práv bola predmetom podrobnej analýzy Súdneho dvora v rozsudku UPC Telekabel Wien [34]. Súdny dvor pripustil toto opatrenie s ohľadom na základné práva, pričom stanovil tri podmienky. [35]

72. Po prvé poskytovateľ, ktorému je určený súdny príkaz, musí mať možnosť výberu technických opatrení na účely splnenia tohto príkazu a možnosť oslobodiť sa od svojich povinností preukázaním, že sám prijal všetky primerané opatrenia na tento účel. To sú podmienky kladené vnútroštátnemu právnemu poriadku a preskúmanie ich dodržiavania patrí do právomoci vnútroštátnych súdov.

73. Po druhé prijaté opatrenia nesmú užívateľov internetu zbytočne zbaviť možnosti zákonného prístupu k dostupným informáciám. Je zrejmé, že opatrenie spočívajúce v zablokovaní určitej stránky zbavuje užívateľov internetu prístupu k informáciám, ktoré sa na nej nachádzajú, či už sú zákonné alebo nie.

74. Posúdenie zákonnosti tohto opatrenia sa teda podľa môjho názoru musí vykonať od prípadu k prípadu, analýzou proporcionality medzi opatrením a zbavením prístupu k informáciám z neho vyplývajúcim na jednej strane a významom a závažnosťou porušení autorských práv spôsobených prostredníctvom tejto stránky na strane druhej.

75. Pokiaľ ide o prípad TPB, podľa informácií, ktoré poskytla žalobkyňa vo veci samej, ktoré musí samozrejme overiť vnútroštátny súd, viac než 90 % súborov, ku ktorým je prístup umožnený z tejto stránky, obsahuje diela sprístupnené verejnosti bez súhlasu nositeľov autorských práv. Okrem toho prevádzkovatelia TPB boli opakovane upozornení na nezákonný charakter obsahov ich stránky a vyzvaní na ich stiahnutie, čo výslovne odmietli urobiť.

33 — Rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, body 45 a 46 a tam citovaná judikatúra).

34 — Rozsudok z 27. marca 2014 (C-314/12, EU:C:2014:192, body 46 až 63).

35 — Rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, bod 64).

76. Podľa môjho názoru je zbavenie užívateľov internetu prístupu k informáciám, vyplývajúce z opatrenia týkajúceho sa zablokovania stránky TPB, za týchto okolností primerané významu a závažnosti porušení autorských práv spôsobených na tejto stránke. Moje posúdenie sa zakladá tak na rozsahu nezákonných obsahov, ako aj na prístupe prevádzkovateľov danej stránky. Platí to o to viac, že ak sú diela zákonne zdieľané na sieti *peer-to-peer*, je veľmi pravdepodobné, že sú tiež ľahko a zadarmo prístupné inými prostriedkami, alebo že môžu byť ľahko sprístupnené. Situácia by bola úplne odlišná v prípade internetovej stránky, na ktorej sú nezákonné obsahy iba bezvýznamné a ktorých prevádzkovatelia lojálne spolupracujú na účely ich stiahnutia.

77. Samozrejme konečná analýza o primeranosti predmetného opatrenia prináleží vnútroštátnym súdom.

78. Napokon po tretie toto opatrenie musí mať za následok zabránenie alebo aspoň sťaženie nedovoleného prehliadania predmetov ochrany a ozajstné odradenie užívateľov internetu, ktorí využívajú služby adresáta tohto príkazu, od prehliadania týchto predmetov, ktoré im boli sprístupnené pri porušení autorského práva. Inak povedané, toto opatrenie musí mať za cieľ ukončenie alebo zabránenie porušovaniu autorského práva a musí byť primerane účinné pri dosahovaní tohto cieľa.

79. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, žalované vo veci samej vyslovujú vážne pochybnosti o účinnosti opatrenia pozostávajúceho v zablokovaní prístupu na stránku TPB. Podľa nich je toto opatrenie neúčinné, pretože na jednej strane možno rovnaké diela nájsť a vymieňať na internete za pomoci iných prostriedkov než TPB. Na druhej strane opatrenie pozostávajúce v zablokovaní internetovej adresy môže ľahko obísť každý skúsený užívateľ internetu.

80. Treba však po prvé uviesť, že podľa judikatúry Súdneho dvora nie je nevyhnutné, aby bola ochrana duševného vlastníctva zabezpečená absolútnym spôsobom, teda že zamýšľané opatrenie dospeje k úplnému ukončeniu porušovaní autorských práv. Stačí totiž, aby skutočne odradila užívateľov internetu od spáchania týchto porušení tým, že ich sťaží. [36] Vzhľadom na úlohu internetových stránok ako TPB pri fungovaní sietí *peer-to-peer* sa mi zdá nepopierateľné, že zablokovanie prístupu k tejto stránke zabráni alebo sťaží väčšine užívateľov vyhľadanie diel, ktoré sú na tejto sieti sprístupnené, a teda ich sťahovanie pri porušení autorských práv.

81. Po druhé skutočnosť, že iné internetové stránky než TPB môžu plniť rovnakú úlohu, neodoberá na účinnosti opatrenia navrhovaného vo veci samej, keďže obdobné opatrenia na zablokovanie prístupu možno žiadať aj voči týmto stránkam. Súhlasiť s úvahou žalovaných vo veci samej by znamenalo pripustiť, že žiadne preventívne opatrenie pred porušením zákona nemôže byť účinné, pretože vždy dôjde k spáchaniu nových porušení inými osobami.

82. Napokon po tretie treba pripomenúť, že určite účinnejšie opatrenie, pozostávajúce v nariadení zablokovania každej internetovej komunikácie týkajúcej sa diel nezákonne zdieľaných na sieťach *peer-to-peer*, už bolo predmetom posúdenia zo strany Súdneho dvora. Tento súd zamietol uvedené opatrenie, považujúc ho za príliš obmedzujúce pre poskytovateľov prístupu na internet a príliš zasahujúce do práv užívateľov. [37]

83. Ak by sa dnes malo zamietnuť opatrenie, ktoré je menej obmedzujúce pre poskytovateľov služieb a predstavuje menší zásah do práv užívateľov, z dôvodu, že nie je dostatočne účinné, poskytovatelia prístupu na internet by tak boli *de facto* oslobodení od svojej povinnosti spolupráce v boji proti porušovaniam autorských práv. Výnimky v oblasti zodpovednosti sprostredkovateľov stanovené v smernici 2000/31 predstavujú jeden z prvkov rovnováhy medzi rôznymi záujmami, ktoré sú v stávke,

36 — Rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien (C-314/12, EU:C:2014:192, body 61 až 63). Podľa Súdneho dvora dokonca aj opatrenie, ktoré priamo nebráni porušeniam autorských práv, ale iba vyžaduje od užívateľov uviesť svoju identitu na získanie prístupu na internet, spĺňa tieto kritériá [rozsudok z 15. septembra 2016, Mc Fadden (C-484/14, EU:C:2016:689, body 95 a 96)].

37 — Rozsudok z 24. novembra 2011, Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:771, body 38 až 52).

ktorá je podľa jej odôvodnenia 41 zavedená touto smernicou. Protihodnotou k týmto výnimkám v rámci tejto rovnováhy nie je iba neexistencia akejkoľvek spoluúčasti sprostredkovateľov na porušeniach zákona, ale aj ich spolupráca na účely predchádzania alebo zabránenia týmto porušeniam. Nemôžu sa od tejto povinnosti oslobodiť podľa okolností s odvolaním sa na buď príliš obmedzujúci charakter opatrení, alebo ich neúčinnosť.

84. Z tohto dôvodu navrhujem, aby Súdny dvor v prípade zápornej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku odpovedal na druhú otázku tak, že článok 8 ods. 3 smernice 2001/29 treba vykladať v tom zmysle, že umožňuje vydať proti sprostredkovateľovi súdny príkaz na účely toho, aby zablokoval užívateľom prístup na internetovú stránku so systémom indexovania na sieti *peer-to-peer*, pokiaľ prevádzkovateľ tejto stránky môže byť podľa vnútroštátneho práva zodpovedný za porušovania autorských práv, ktorých sa dopustili užívatelia tejto siete, pod podmienkou, že toto opatrenie je primerané významu a závažnosti spáchaných porušení autorských práv, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

Návrh

85. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré podal Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd, Holandsko), takto:

Skutočnosť, že prevádzkovateľ internetovej stránky umožňuje nájsť prostredníctvom indexovania a poskytnutia vyhľadávača súbory obsahujúce diela chránené autorským právom, ktoré sú ponúkané na zdieľanie na sieti *peer-to-peer*, predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, pokiaľ tento prevádzkovateľ vedel o skutočnosti, že určité dielo bolo sprístupnené na sieti bez súhlasu nositeľov autorských práv, a nekonal tak, aby znemožnil prístup k tomuto dielu.